## Aliette de Bodard

## *Casa Jaguarului, în umbră*

Text nominalizat la Premiul Nebula 2010, categoria „Novelette"

Mintea ţi-o ia razna când iei teonanacatl.

Dacă şi-ar da voie să gândească, ar simţi mirosul de înălbitor amestecat cu cel vag, acriu, de sânge; ar vedea fisurile din celulă, mânjite cu sânge sau fecale.

Şi-ar aminti – durerea strecurându-i-se în măduva oaselor până când şi ea devine un fapt anost, o chestiune de rutină – şi-ar aminti cum se târăşte în sus când lumina zorilor se furişează prin fantele ferestrelor, prea obosită şi vlăguită ca să-şi ofere sângele lui Toniatuh, soarelui, şoptind o rugăciune care sună tot mai des a scuză.

Bineînţeles, zeul va stărui ca ea să trăiască până la sfârşit, pentru că viaţa şi sângele sunt prea preţioase ca să fie risipite, indiferent cât de dărâmată şi nefolositoare a devenit ea, cât se iroseşte în beznă.

Uite cum stau lucrurile: nu e sigură cât mai poate s-o ducă.

Căpitanul Jaguar Palli a fost acela care i-a dat teonanacatl, deschizându-şi mâna pentru a dezvălui cele două ciuperci negre zdrobite, hrana zeilor, drogul rătăciţilor, al condamnaţilor – nu ştia dacă i le dădea pentru că o compătimea sau dacă era altă capcană, altă ambuscadă în care sperau să le cadă victimă.

Totuşi. Le-a luat. Le-a ascuns bine în pumni, în timp ce gărzile o duceau înapoi. Iar când a rămas singură din nou, le-a privit

îndelung, simţind cum încep să-i tremure degetele – foamea, pofta de normalitate, de uitare.

Mintea o ia razna – înapoi, în singurul timp pe care merită să ţi-l aminteşti.

*

Fotografia stătea pe masă, lângă spinii adoraţiei ai lui Onalli, plini de sânge. Era a unei fete care stătea lângă o tarabă în piaţă, ţinând o mantie din pene verde-smarald, de quetzal, cu aer nesigur, de parcă se aştepta să sară şi s-o muşte din clipă în clipă. Siluetele altor două fete se desluşeau în umbrele din spatele ei, lipsite de însemnătate.

Nu era cea mai reuşită fotografie cu Xochitl pe care o avea Onalli, nici pe departe, dar se tot gândise la ea în zilele acelea, la ironia situaţiei, ca la ultima farsă pe care i-o făcea un zeu.

— Te-ai răzgândit? O întrebă Atcoatl, aflat în spatele ei.

Onalli întinse mâna, vrând să întoarcă fotografia cu faţa în jos, dar rămase cu ea în aer când îşi dădu seama de înţelesul întrebării lui.

Se răsuci să-l privească: un chip bronzat, deschis, impasibil, de Cavaler adevărat, care nu arată nimic din ceea ce simte.

— Nu, răspunse ea încet, prudentă. Nu m-am răzgândit. Dar te-ai răzgândit tu, aşa-i?

Atcoatl scoase o strâmbătură.

— Onalli.

El fusese acela care o ajutase de la bun început, el îi făcuse rost de aparate de radio codate, de nanoparticulele ilegale ca să-i scadă temperatura corpului, de siringile mici care conţineau de toate, de la inhibitori cu teonanacatl la nanoparticule de rezistenţă. Mai mult decât atât, o crezuse – crezuse că va reuşi

în aventura ei riscantă, că o vor scoate pe Xochitl vie de acolo, din nebunia care devenise Casa Jaguarului.

— E prea riscant, spuse Atcoatl.

Scutură din cap, iar Onalli auzi şi restul vorbelor, acelea nerostite.

Dacă ne prind?

Onalli alese cea mai uşoară cale de a-şi alunga teama: furia.

— Deci ai de gând să stai cu mâinile în sân?

Ochii lui Atcoatl sclipiră de furie – pe bună dreptate. Fusese martor la prăbuşirea propriei lui Case; Cavalerii Acvilă, legaţi şi abandonaţi în mizeria din dormitoarele lor; Cavalerii Vidră şi Cavalerii Craniu, ucişi, mutilaţi sau împrăştiaţi în minele de argint, ca să inspire praful nimicitor.

— Nu sunt un laş. Într-o zi, Venerabilul Orator şi cei ca el vor plăti pentru faptele lor. Dar ceea ce vrei tu. Înseamnă să ispiteşti moartea.

Privirea lui Onalli căzu din nou pe fotografie, pe faţa lui Xochitl, împietrită în clipa aceea de inocenţă şi incertitudine.

— N-o pot lăsa acolo.

— Rezistenţa. Vru să spună Atcoatl.

Onalli pufni dispreţuitoare.

— Până când va dărâma rezistenţa Casa, va fi prea târziu, ştii bine.

Avuseseră loc atacuri: două staţii maglev bombardate, disidenţi politici dispăruţi misterios înainte de a fi arestaţi. Onalli nu nega existenţa unei mişcări ilegale, însă îi recunoştea semnele: era încă slabă, încă în faza de organizare.

Atcoatl tăcu, dar Onalli era Cavaler Jaguar, iar instruirea ei îi permitea să citească aluzia dezaprobatoare din postura lui.

— Uite ce e, îi spuse, în cele din urmă. Eu sunt cea care îşi asumă riscul cel mai mare. Tu vei sta în afara Casei, deci vei avea timp destul să pleci, dacă ceva nu merge cum trebuie.

— Dacă eşti prinsă.

— Crezi că m-aş întoarce împotriva ta? După tot ce i-au făcut lui Xochitl, crezi că i-aş ajuta?

Atcoatl se întunecă la faţă.

— Ştii ce fac acolo, în Casă.

Nu ştia, dar îşi putea închipui, şi încă prea bine. Tocmai de aceea trebuia s-o scoată pe Xochitl de acolo. Prietena ei nu merita aşa o soartă; nu merita să sufere deloc.

— Sunt Cavaler Jaguar, spuse Onalli pe un ton calm. Şi îţi dau cuvântul meu că aş prefera să-mi pun capăt vieţii decât să-i las să scoată ceva de la mine.

Atcoatl întoarse privirea spre ea.

— Eşti sinceră, dar ceea ce crezi tu nu schimbă nimic.

— Nu? Eu cred că legea Venerabilului Orator e nedreaptă, iar Casa Jaguar nu avea nici un drept să-şi trădeze disidenţii sau să-i interogheze. Nu asta credem cu toţii?

Atcoatl se foi, dar nu vru să-i răspundă.

— Atunci spune-mi în ce crezi tu, îi ceru Onalli.

El tăcu o vreme.

— Să te ia Cel Negru, rosti el într-un sfârşit, scos din fire. Numai de data asta, Onalli. Numai de data asta.

— Îţi promit, încuviinţă Onalli.

După aceea, se vor duce în nord, în Statele Unite sau Xuya, în ţările în care libertatea nu e doar un cuvânt pus pe hârtie. Vor fi în siguranţă.

Onalli îşi strânse părul într-un coc cuminte – obicei dobândit în misiunile din străinătate – şi-şi strecură spinii adoraţiei la centură, mânjindu-şi costumul de piele cu sânge. O rugăciune către oricare din zei ascultă în seara aceea; pentru Soartă, pentru Cel Negru, zeul Oglinzii Fumegânde, care poate fi întotdeauna influenţat sau întors din drum, dacă aveai inima şi curajul să profiţi de prilej când ţi se iveşte.

Ros de şovăială, Atcoatl ţinea uşa deschisă şi-o aştepta.

— Să mergem, spuse Onalli.

Lăsă fotografia pe masă, ştiind, în fiecare clipă, de ce n-o lua cu ea: nu pentru că i-ar fi fost o povară, ci dintr-un motiv foarte simplu: de teamă. De teamă că o va găsi pe Xochitl, se va uita lung în ochii ei şi va vedea mintea sfărâmată din spatele lor, şi nu pe fata sfioasă şi curajoasă pe care şi-o amintea.

Aerul de afară era rece şi proaspăt. O sută de stele străluceau deasupra oraşului Tenochtitlan: o sută de demoni aşteptau pe întuneric să coboare şi să ucidă, să sfârtece membru cu membru. Onalli frecă spinii adoraţiei, încercând să-şi aducă aminte cât de sigură se simţea în misiuni. De ce nu-şi amintea nimic acum, că era acasă, acum, că intra cu forţa în propria ei Casă?

*

Cu şase luni în urmă.

Preotul Celui Negru stă pe rogojină cu picioarele încrucişate, cu faţa la Xochitl, ţuguindu-şi buzele ca şi când ar fi cugetat la o problemă. Părul lui e unsuros şi încâlcit, murdar de sângele jertfelor, iar mirosul pe care îl emană e fetid, de casă mortuară,

cu urme vagi de înălbitor. A încercat să se spele pe mâini înainte de a veni, dar n-a reuşit.

Ce amuzant e să vezi cum se ascute mintea omului, când restul corpului e înlănţuit!

Xochitl ar râde, dar ea nu prea ştie să râdă. Ştie Onalli sau Tecipiani, poate.

Nu, ea nu are voie să se gândească la Tecipiani, nu acum. Trebuie să rămână calmă, stăpână pe ea, e singura ei şansă de supravieţuire.

Nu trebuie să se întrebe „de ce”.

— Mi s-a spus, rosti preotul, că ai iniţiat un cerc de disidenţi în această Casă.

Xochitl e aşezată la perete, cu spatele cât se poate de drept. Curelele îi taie braţele şi gleznele, iar cea mai strânsă îi înţepeneşte gâtul. N-ar face decât să se istovească încercând să le desfacă. A încercat deja de multe ori, aşa cum o dovedesc vânătăile.

Preotul vorbeşte mai departe, de parcă ar fi primit un răspuns de la ea:

— Mi s-a spus că ai acţionat pentru subminarea devotamentului Cavalerilor Jaguar, cu gând să-l răstorni pe Venerabilul Orator.

Xochitl scutură din cap amuzată, în ciuda amărăciunii. Să-l răstoarne. De parcă s-ar fi putut. Rezistenţa, aflată la început, e mică şi nesemnificativă şi nu are cum să pătrundă în Casă, nici măcar în grupul jalnic şi destrămat al lui Xochitl.

Dar există şi bine, şi rău, iar când Xolotl va veni după sufletul ei, Îl va întâmpina senină la chip şi cu inima deschisă, ştiind cui a ales să ţină partea.

Preotul continuă, înfumurat, plin de sine:

— Sigur ai ştiut că aventura ta e sortită eşecului. Casa aceasta e cinstită; comandantul tău e cinstit. A preferat să renunţe la tine decât să îndure trădarea ta.

Tecipiani – nu, nu trebuie să se gândească la asta – nu-i de mirare, nici n-a fost vreodată, nu după tot ce-a făcut Tecipiani.

— Normal că a renunţat la mine, spune Xochitl cu voce calmă. Cavalerii Jaguar nu sunt anchetatori. Lăsăm asta în sarcina ta.

Preotul se mişcă fără grabă şi, fără nici o avertizare, o pocneşte. Inelele de obsidian îi spintecă pielea. Ea simte gustul sângelui, un iz înţepător, ridică din nou capul, provocând o nouă lovitură.

El o loveşte, încă o dată şi încă o dată, fiecare lovitură trimiţându-i capul pe spate, o sclipire albă dureroasă în pometii obrajilor, sângele cald alunecându-i pe faţă.

Când, în cele din urmă, se opreşte, Xochitl atârnă moale, cu ochii fixaţi la podea, tot mai înceţoşaţi. Cureaua care-i apasă pe trahee îi aminteşte cât de aproape e sufocarea.

— S-o luăm de la început, ce zici? Vorbeşte domol, stăpânit. Îmi vei arăta respectul cuvenit unui agent al Venerabilului Orator.

El nu E. Nu e nimic, un bărbat fără religie, care îndrăzneşte să folosească durerea drept armă, pângărind-o cu lucruri serbede, ca interogatoriul. Dar durerea nu e o armă, nu a fost niciodată. Xochitl se luptă să-şi aducă aminte cuvintele potrivite; să le întindă la picioarele Celui Negru, cântecul devotamentului ei în acest loc lipsit de zei.

„Mă închin în faţa ta, mă arunc la picioarele tale, Îţi ofer revărsarea sângelui meu preţios, îţi ofer durerea mea fierbinte.

Mă arunc în locul din care nu se naşte nimic, de unde nu pleacă nimic, O, stăpâne al celor de-aproape şi de lângă noi, o, stăpân al Oglinzii Fumegânde, O, noapte, o vântule.”

Probabil că a vorbit cu glas tare, pentru că el o loveşte din nou – o lovitură rapidă, violentă, pentru care o simte numai când se

loveşte cu capul de perete – îi bubuie mintea, lumea întreagă se contractă şi se dilată, culorile sunt prea deschise, prea fărâmicioase.

Din nou şi din nou, toate se contopesc, se adună spre interior ca hârtia creponată, durerea se răspândeşte prin muşchi ca o văpaie.

„Cu apă rece mă pedepsesc

Cu urzici şi spini îmi dezvelesc chipul şi inima

Pe tărâmul celor îngroziţi, pe tărâmul muribunzilor.”

Crede, însă nu e sigură, că preotul a plecat, când uşa se deschide din nou şi se aude ecoul paşilor sub tavan – încet şi măsuraţi, prevăzători.

Şi-ar înălţa capul, dar nu e stare să-şi adune puterile. E obositor şi să se concentreze la podea, când ea nu vrea decât să se întindă pe spate, să închidă ochii şi să viseze o lume în care Tonatiuh, soarele, o scaldă în lumina Lui, în care mirosul de ulei încins şi chili se unduieşte în aer de la tarabele cu mâncare, în care mantiile de pene sunt uşoare şi mătăsoase când le mângâie.

Paşii se opresc: mocasini şi pene verde-smarald, miros ameţitor de con de brad, tămâie şi copal.

Tecipiani. Nu, nu fata pe care o cunoştea, ci comandantul Tecipiani, cea care i-a vândut pe toţi preoţilor, care a aruncat-o pe Xochitl însuşi demonilor-stele, ca să fie sfâşiată şi transformată în nimic.

— Ai venit să-ţi savurezi triumful? O întreabă Xochitl, adică încearcă, pentru că nu e în stare decât să şoptească.

Nici măcar nu-şi dă seama dacă Tecipiani o aude, pentru că o apasă lumea întreagă, capul îi pulsează de durerea care îi acaparează câmpul vizual, până când totul se dizolvă într-un întuneric fierbinte.

*

Onalli traversă în fugă terenul de sport, coborând din tribună pe solul în formă de I. De-o parte şi de alta se ridicau ameninţători pereţii cu inele de piatră verticale, prin care echipele încercau să arunce mingea. Dar era sezonul Înălţării Flamurilor, iar echipele se bucurau de odihna binemeritată.

Totuşi, însemna că numai un războinic imperial păzea intrarea înconjurată cu cordon: fusese o joacă de copil să-l doboare.

Un lucru pe care oamenii îl uitau mereu în legătură terenul de sport este faptul că fusese construit cu spatele lipit de Casa Jaguar şi că boxele demnitarilor din capătul opus aveau un perete comun cu cea mai îndepărtată curte a Casei.

Curtea avea să fie păzită, dar asta nu era o piedică. Îl lăsase pe Atcoatl la intrare, deghizat în războinic imperial: cui îl privea de la distanţă nu-i trecea prin cap să-l cerceteze mai îndeaproape. Şi urma s-o anunţe prin radio dacă se întâmplă ceva rău afară.

Boxele erau pustii. Onalli îşi croi drum prin beznă spre cea a Venerabilului Orator, împodobită cu gravuri de modă veche, zugrăvind faptele eroice ale zeilor: Şarpele cu Pene întorcându-se din lumea subpământeană cu oasele omenirii, Cel Negru dând jos Soarele al Doilea într-un haos de flăcări şi vânt.

Boxa Venerabilului Orator era cea mai înaltă din curte, dar tot prea scundă pentru ca Onalli să poată sări pe partea cealaltă – la urma urmei, dacă ar fi existat cea mai vagă posibilitate să sari pe acolo, ar fi fost păzită cu străşnicie.

Onalli rămase pe loc un timp, respirând încet. Se frecă pe urechile zdrelite, simţind un firicel de sânge pe piele. Pentru Cel Negru, în caz că se hotărăşte să vegheze asupra ei. Pentru Tonatiuh, soarele, care s-ar rostogoli de pe cer fără hrana Sa.

Pentru Xochitl, care merita o soartă mai bună decât cea pe care i-o hărăzise Tecipiani.

Se întinse dintr-o singură mişcare unduioasă. Unghiile ei tăiau ca diamantul, graţie nanoparticulelor de la Atcoatl, şi-i veni uşor să găsească puncte de sprijin în scobituri, fără să se gândească la sacrilegiu, la ce-ar spune Cel Negru că-i zgârie efigiile cu ghearele. Nu avea timp de asta.

Gâfâind, se ridică pe acoperişul boxei. Peretele din faţă era mult mai neted, dar tot găsea adâncituri de care să se reazeme, dacă era atentă. Zău, nu era mai greu decât la ultima escaladare, când se agăţase de cea mai mare clădire din complexul Jiajin Tech, ca să fure nişte planuri de execuţie dintr-un safe. Nu era mai rău decât orele nesfârşite de antrenament, când instructorii o mustrau aspru pentru neglijenţă.

Dar instructorii erau morţi, sau plecaţi în pământ, şi numai în Casa de pe partea cealaltă a zidului – singura pe care o cunoscuse vreodată, locul în care crescuse din copilărie, în care se simţea în siguranţă şi nu trebuia să joace jocul unei prefăcătorii nesfârşite – numai acolo putea începe un banc pentru ca alte zece glasuri să rostească poanta, numai acolo cântau ei imnuri la solstiţiul de iarnă, lăsându-şi sângele să li se scurgă în acelaşi vas.

Palmele ei, ude de transpiraţie, alunecară dintr-o crăpătură. O clipă lungă cât o veşnicie simţi cum cade prin întuneric. Reuşi să găsească un punct de sprijin şi se rezemă cu răsuflarea tăiată, chiar în timp ce bucăţi de piatră căzură cu zgomot.

Le auzise cineva? De partea cealaltă a zidului era linişte.

O înconjura numai întunericul, ca îmbrăţişarea Pământului Mumă. Onalli scrâşni din dinţi şi se ridică mai sus, bâjbâind după alt punct de sprijin.

*

Cu doi ani în urmă

Discursul de învestire al comandantului Tecipiani e jalnic şi foarte deprimant. Predecesorul ei, comandantul Malinalli, ţinuse

discursuri pompoase despre Casă şi locul ei în lume, de parcă totul li se datora lui şi alor săi, în Era de acum şi în cea viitoare.

Dar Tecipiani nu pomeneşte nimic de aşa ceva. În schimb, vorbeşte despre vremurile întunecate care îi aşteaptă şi despre nevoia de a le îndura.

Nu rosteşte cuvintele „război civil”, cu toate acestea, le aud cu toţii.

Xochitl şi Onalli stau în spate. Pentru că Onalli a întârziat şi Xochitl a aşteptat-o, n-au mai găsit loc decât lângă novici: băieţi şi fete neexperimentate, foindu-se în uniforma de bumbac şi mantiile de blană, încă prea tineri pentru a-şi considera copilăria o povară, atât de tineri, că te doare să te gândeşti la ei ştiind ce va urma.

După ceremonie, toţi se retrag la companiile lor sau la popote. Şefa novicilor a organizat un simulacru de bătălie în curte, iar Onalli o urmăreşte cu aceeaşi fascinaţie ca şi când ar urmări un joc cu mingea oficial.

Xochitl o urmăreşte pe Tecipiani. Comandantul a terminat de strâns mâna şefilor ei de companie şi, eliberându-şi gărzile de corp, se îndreaptă spre ele două. Îi surprinde privirea lui Xochitl, o priveşte fix, aproape rugător.

— Onalli, îi atrage atenţia Xochitl.

Onalli de-abia ridică ochii.

— Ştiu. La un moment dat, tot avea să se întâmple.

Tecipiani ajunge la ele, le salută cu o înclinare scurtă a capului. Poartă încă toate însemnele de comandant: mantie din blană de jaguar şi pantaloni verde-smarald, din pene de quetzal. Coiful are forma unui cap de jaguar, faţa îi iese din el printre fălcile animalului, ca şi cum ar mânca-o de vie.

— Haideţi să ne plimbăm puţin, ce spuneţi? Le roagă ea.

De fapt, nu le roagă, nu le mai roagă, pentru că vorbeşte cu glasul Celui Negru şi până şi cea mai discretă propunere e o poruncă.

O vreme, nu vorbesc, se plimbă prin curtea în care cavalerii se ciorovăiesc deasupra meselor la jocul de patolli, iar novicii se provoacă să sară peste fântâni – zarva familiară, liniştitoare, a vieţii din Casă.

— Nu te aşteptam atât de curând, Onalli, deşi mă bucur că te-ai întors, spune Tecipiani. Cuvintele sunt calde. Nu şi glasul ei. Bănuiesc că merg bine lucrurile, nu?

Onalli îşi desface braţele într-un gest de nesiguranţă.

— Am documentele. Williamsburg Tech lucra la un nou prototip de calculator, mai complex. Un pas înainte faţă de conştiinţă, probabil.

Xochitl se întreabă cât de inteligente vor fi calculatoarele când se va umple golul dintre sarcinile automate şi facultatea reală de a simţi – munca de cercetare din unităţile militare de la frontieră, pândind inamicul de la sud.

Vor fi ca noi, îşi zice ea. Vor pune mâna pe echivalentul ciomegelor sau cuţitelor noastre, pretinzând că o fac doar ca să se apere, şi nu va trece mult până când vor înfige cuţitul în pieptul cuiva.

Exact ca noi.

— Americanii au avansat ca tehnologie, aşadar, conchide Tecipiani pe un ton grav.

La urma urmei, e treaba Casei să spioneze progresul ştiinţific din alte ţări din Lumea a Cincea şi să se asigure, folosind orice mijloace necesare, furt, mită, asasinat, că niciuna nu egalează Marea Mexica în electronică.

Onalli scutură din cap nerăbdătoare.

— Nu e un motiv de îngrijorare.

— Poate că e, mai mult decât crezi. Tecipiani e uşor iritată. Războiul nu va dura la nesfârşit, iar noi trebuie să privim în viitor.

— Războiul, da. Ai ţinut un discurs interesant.

Tecipiani zâmbi cu zgârcenie.

— Unul adecvat, mi s-a părut mie. Câteodată trebuie să ni se aducă aminte de ce se întâmplă pe lume.

— Am văzut ce se întâmplă, spune Onalli. E tot mai grav.

— Grav? Se miră Xochitl.

Onalli întoarce privirea.

— L-am văzut la curte, Xochitl. Venerabilul Orator Ixtli. E.

— Îşi făcu degetele pumn – un câine turbat. Se vede în ochii lui, în felul de-a se purta. Nu mai e mult până când i se va urca puterea la cap. A început deja. Războiul.

Tecipiani clatină din cap dezaprobator.

— Să nu îndrăzneşti să afirmi aşa ceva. Vorbeşte tăios, ca lama de obsidian. Suntem Cavaleri Jaguar. Servim Imperiul Mexica şi pe Venerabilul lui Orator. Nu suntem nimic altceva. Nu vom fi niciodată.

— Dar. Xochitl vrea să protesteze.

— Nu suntem nimic altceva, repetă Tecipiani.

Nu, e-adevărat. Sunt Cavaleri Jaguar, au învăţat să judece oamenii după un singur cuvânt sau gest, pentru că, atunci când eşti în misiune, aşa faci diferenţa între viaţă şi moarte. Ele ştiu asta.

— Eşti nebună, spune Onalli. Când trăia comandantul Malinalli, toate Casele, toţi Cavalerii cârteau împotriva lui Ixtli, inclusiv ai noştri. Ce crezi că ne va face Venerabilul Orator, odată ce-şi va impune autoritatea?

— Sunt comandantul tău, rosteşte Tecipiani pe un ton uşor ridicat. Şi ăsta e un lucru de care să-ţi aminteşti, Locotenent Jaguar. Vorbesc în numele Casei.

— Îmi voi aminti.

Onalli vorbeşte cu glas scăzut şi ameninţător. Iar Xochitl ştie că aici şi acum au ajuns la clipa când se vor despărţi într-adevăr, nu atunci când Tecipiani a fost numită comandant de companie, nu atunci când a început să împartă misiuni vechilor prietene, ci acum, aici, în această mărturisire finală a laşităţii.

— Foarte bine, spune Tecipiani. Se face că nu observă nuanţele, schimbul de priviri dintre Onalli şi Xochitl. Dar n-a ştiut niciodată să observe amănuntele. Să vii la mine în birou mai târziu, Onalli. Te trimit într-o nouă misiune.

Şi asta tot laşitate se cheamă. Scapi de cei pe care nu-i poţi controla. Xochitl se uită la Onalli, apoi din nou la comandant, care nu s-a mişcat, şi simte primii muguri ai sfidării.

*

Onalli sări în curte de la câteva palme de pământ şi se lipi imediat de zid. Un reflex prost. Era o cameră de supraveghere la mică distanţă de ea, dar pe întuneric nu înregistra decât imagini în ceaţă. Costumul ei era făcut din material nereflector, care nu se vede în infraroşu. Pe deasupra, luase nanoparticule ca să-şi scadă temperatura corpului. Va plăti crunt mai târziu, dar nu-i mai păsa.

Era linişte, prea multă linişte. Unde erau gărzile şi securitatea, unde era mâna de fier cu care Tecipiani conducea Casa? Simţise frica de afară – spaţiul larg şi gol din faţa intrării, ochii înfricoşaţi ai Căpitanului Jaguar de la care storsese informaţii în trenul

maglev, poveştile de groază pe care le auzise în drum spre Tenochtitlan.

Totuşi.

I se făcu părul măciucă. O cursă. Ştiau că va veni. O aşteptau.

Dar mersese prea departe ca să renunţe şi fusese al naibii de greu să se caţere pe zid.

Îşi scoase primul cuţit şi înaintă cu prudenţă în Casă. Încă nu auzea nimic, decât liniştea stelelor flămânde – răsuflarea caldă a Pământului Mumă – prezenţa hrănitoare pentru suflet a lui Xolotl, zeul Morţii, păşind pe urmele ei.

O umbră se mişcă la intrarea în curte, pe lângă contururile vagi ale pilaştrilor. Onalli strânse mânerul cuţitului în palmă. Să stea pe loc ar însemna să moară. Trebuia să se mişte repede, să-i reducă la tăcere înainte de a da alarma.

Îşi întinse trupul şi sări cu viteza unui şarpe cu clopoţei spre umbra aflată la pândă. Cuţitul trebuia s-o lovească în piept, dar umbra îl pară cu viteză uimitoare. Pe întuneric, Onalli desluşi doar o pată, o siluetă mai mare, care se mişca odată cu ea. Umbra nu ţipa; îşi concentra toată energia în luptă, pură, incandescentă, în dansul care dădea zeilor partea lor, care îl ţinea pe Tonatiuh, soarele de pe cer, şi pe Pământul Mumă sătui, dansul pentru care s-au pregătit amândoi, toată viaţa lor.

Ceva era în neregulă, în mare neregulă cu mersul umbrei. Onalli pară o lovitură dată la picioare şi atacă din nou, încercând s-o dezarmeze.

În lumina stelelor, zări în ultima clipă cuţitul rotindu-se amplu, căzând diagonal spre partea ei slabă. Ridică propriul cuţit să se apere, blocă lama potrivnică şi-o trimise la pământ cu un zdrăngănit, apoi se lansă, gata să omoare.

Prea târziu văzu şi al doilea cuţit. Bătu în retragere, dar nu înainte ca tăişul să-i spintece, fioros, costumul de piele.

Stătură faţă în faţă, în tăcere.

— Tu. Te mişti ca noi, rosti umbra.

Voce piţigăiată, tremurătoare. Atunci îşi dădu Onalli seama ce era în neregulă cu mişcările umbrei: nerăbdarea, dăruirea oarbă a novicilor neatinşi încă de sânge.

— Eşti un băieţel, şopti ea. Un copil.

Pe Cel Negru, nu.

— Nu sunt copil. Se mişcă pe întuneric, lăsând-o să-i vadă o frântură din stânjeneala trupului deşirat. Nu face greşeala asta.

— Îţi cer iertare, rosti Onalli cu un glas plin de remuşcări.

Îşi relaxă muşchii spatelui ca să se adune într-o poziţie umilă. Poate că umbra nu o zărea prea bine, dar tot vedea suficient ca să ajungă la primerii subconştienţi.

Băiatul nu mişcă. În cele din urmă, zise, ca şi când ar fi stat la o şuetă:

— Dacă aş striga, ar fi aici într-o clipă.

— Dar n-ai strigat.

Onalli vorbea pe un ton constant, încercând să-l încurajeze să nu-şi îndrepte scăparea. În lumina stelelor, îl văzu cum scutură din cap.

— Aş fi mort înainte de-a ajunge ei.

— Nu, rosti Onalli. Cuvântul îi ieşi din gură fără să vrea. N-am venit aici să te omor.

— Te cred. Ai venit pentru Casă, adăugă băiatul după o scurtă pauză. Să-i răzbuni pe-ai tăi.

Ai ei? Atunci înţelese: o credea Cavaler, dar nu Jaguar. Acvilă, poate, sau Vidră, oricare din fosta elită din Marea Mexica, cea pe care Venerabilul Orator Ixtli o înlăturase din Lumea a cincea.

Onalli uitase că nu avea în faţă un băiat oarecare, ci un novice al ordinului ei, care va deveni Cavaler într-o zi, ca ea, ca Tecipiani, ca Xochitl. Băiatul auzise şi văzuse destule ca să ştie că ea ura Casa în esenţa ei, dar încă nu-şi dăduse seama cine era.

— Am venit numai pentru o prietenă, spuse ea. Are. Are nevoie de ajutor.

— Ajutor. Glas mai statornic, aproape grijuliu. Ajutor din acela care presupune să te furişezi cu un cuţit în mână.

Avea mai mult decât un cuţit: toate instrumentele necesare unui Cavaler în misiune, arme cu electroşoc, siringi cu nanoparticule pentru rezistenţă şi durere. Dar nu le scosese la iveală. Nu era sigură de ce. Tecipiani transformase Casa într-un loc al întunericului care trebuia dărâmat şi va face orice ca s-o dărâme. Totuşi.

Era Casa ei.

— E în celulă, spuse Onalli.

— La necaz, preciză băiatul fără ocolişuri. Sunt sigur că n-ar fi arestat-o fără un motiv serios.

Să-l ia Cel Negru, era atât de inocent, atât de convins de dreptatea oricărui gest al Casei! Cum fusese şi ea sau Xochitl, cu multă vreme înainte de a li se lua vălul de pe ochi. Îi venea să-l scuture.

— N-am timp de ceartă. Mă laşi să trec?

Preţ de câteva clipe, băiatul păstră tăcerea. Onalli îl simţea şovăind în lumina stelelor şi, pentru că era Cavaler Jaguar, ştia că atât n-ar fi fost destul, că băiatul ar fi preferat să cheme gărzile decât să se încreadă într-o străină care încercase să-l ucidă.

Aşadar, nu avea de ales.

Nu-i dădu timp să reacţioneze. Se lăsă cu toată greutatea pe el şi-l doborî la pământ, acoperindu-i gura cu palma. Când căzură, se auziră oase trosnind. Crezu că-l omorâse, dar el o privi uimit şi încercă s-o muşte. Cu mâna liberă, Onalli scoase o siringă din costumul de piele.

Băiatul rămase cu răsuflarea tăiată când îl înţepă. Îşi dădu ochii peste cap, corneea se făcu de un alb straniu. Acum, că se obişnuise cu bezna, Onalli îl văzu bine: piele netedă şi închisă la culoare, pumni încleştaţi, relaxaţi când inhibitorul teonanacatl începu să-şi facă efectul.

Nu-i rămânea decât să spere că măsurase corect dozele. Era mai zdravăn decât un adult, dar avea metabolism de copil.

Părăsind curtea, îl lăsă în spasme, zguduit de halucinaţiile care se manifestau ca efect secundar. Cu puţin noroc, băiatul se va trezi cu o durere de cap şi cu impresia vagă că nu e totul în ordine, dar nu-şi va aminti coşmarurile intense provocate de drog. Onalli se gândi să implore zeii să se arate miloşi, dar în urma ei veneau numai Cel Negru şi Xolotl, Cel-ce-adună-morţii.

— Îmi pare rău, murmură ea, ştiind că băiatul n-o aude, că o va detesta şi se va teme de ea tot restul zilelor. Dar nu mă pot încrede în dreptatea acestei Casei. Pur şi simplu nu pot.

*

Cu nouă ani în urmă.

Xochitl stă lângă tarabă, ţinând şovăitoare la piept mantia din pene de quetzal.

— E cam exagerată, nu crezi?

— Nici vorbă, răspunse Onalli.

— Dacă-ţi place să te îmbraci ţipător, atunci sigur că nu-i exagerată, spuse Tecipiani, scuturând din cap amuzată. Asta-i pentru turiştii cu ochi migdalaţi.

Şi, într-adevăr, sunt mai mulţi asiatici la tarabă decât Mexica, deşi Onalli, care e şi una, şi alta, ar putea trece drept asiatică.

— Hai, fii serioasă, spune Onalli. E perfectă. Gândeşte-te la câţi băieţi vor sta la coadă pentru un sărut. Vei fi nevoită să le vinzi bilete.

Xochitl se preface că scoate cuţitul de sub tunică şi-o înjunghie pe Onalli. Dar prietena ei e prea iute şi se dă la o parte, lăsând-o să împungă aerul.

— Ce-ai păţit? Ţi-au mâncat acvilele muşchii? O întreabă Onalli, insistând întotdeauna pe amănuntele evidente.

Xochitl se uită iar la mantie – lucioasă, ţipătoare, dar cam nepotrivită.

— Nu, spune ea, în cele din urmă. Dar Tecipiani are dreptate. Nu merită banii.

Nici măcar pentru o privire de la Palli, care e mult prea copt la minte, oricum, ca să se lase păcălit de asemenea trucuri josnice.

Tecipiani, care numai rareori se laudă cu victoriile ei, se mulţumeşte să dea din cap aprobator.

— Mai e o tarabă, puţin mai jos. Poate găseşti acolo.

Răsună un ţipăt la marginea pieţei. Nu de om jefuit, ci de nebun.

Pe Lumea a Cincea, ce se.

Xochitl pune mantia la loc şi se răsuceşte, simţind cum îi atârnă de mijloc, liniştitoare, lamele grele de obsidian. Onalli le-a scos deja pe-ale ei, dar Tecipiani le-a luat-o înainte, păşind spre sursa ţipătului. Merge cu mâinile goale.

La intrarea în piaţă a aterizat un aerovehicul. E gol, cu uşa deschisă. Alaiul care venea după el se opreşte treptat, deşi cu dificultate, pentru că nu prea e loc pentru cincisprezece aerovehicule printre tarabele înghesuite.

Marea de chipuri murmuitoare care coboară din aerovehicule e un mozaic de rase europene şi asiatice, chiar Mexica. Oamenii poartă la spate flamuri în stil voit demodat: coioţi şi iepuri întruchipaţi din pene la ţâşnesc ca evantaiele de la ceafă.

E o mulţime familiară şi respingătoare în acelaşi timp, o rămăşiţă vie din alte vremuri.

— Revigoratorii, remarcă Xochitl cu glas tare.

Ceea ce înseamnă că.

Se întoarce cu spatele, scrutând piaţa după un bărbat care fuge: victima care nu vrea să fie să fie sacrificată, singura care avea motiv s-o ia la goană.

Însă Xochitl o vede pe Tecipiani intrând hotărâtă pe un interval lateral din piaţă, de parcă ar fi căutat o tarabă anume.

Revigoratorii se adună chemaţi de tiradele unui preot în straie albastre, care organizează grupuri de căutare.

— Idioţii, blestemă Onalli în barbă.

A crezut dintotdeauna mai mult în pocăinţă decât în sacrificiul uman; iar Revigoratorii o calcă pe nervi. Xochitl nu e religioasă şi nu are nici un fel de părere.

— Hai, o cheamă Onalli pe Xochitl.

O găsesc pe Tecipiani la capătul sectorului cu animale. Îngenuncheat în faţa ei stă un bărbat adus de spate, îmbrăcat cu rămăşiţele veşmântului bogat – însemnul sacrificiului. E scuturat de tremurături, faţa i se contorsionează când scoate câte-un cuvânt pe care Xochitl nu-l înţelege din cauza papagalilor vorbăreţi şi-a maimuţelor care ţipă în cuşti de metal.

Când cele două se apropie, Tecipiani îi face semn bărbatului să plece. El prinde viaţă şi se pierde alergând în piaţă.

— Pe-aici vine grupul de căutare, spune Onalli.

Tecipiani nu vorbeşte imediat. Îl urmăreşte pe bărbat din priviri şi, când se întoarce către prietenele ei, Xochitl citeşte speranţă fierbinte şi milă în ochii ei.

— Nu-l vor prinde, rosteşte Tecipiani. E puternic şi rapid. Va reuşi să scape.

Onalli se uită la ea ca şi când ar vrea să protesteze, dar nu deschide gura.

— Ar trebui să ne întoarcem, spune Tecipiani, în cele din urmă, cu glas fără inflexiuni, cu priviri goale, lipsite de emoţie.

Pe drumul înapoi, cele trei se întâlnesc cu corpul principal din grupa de căutare. Ochii pătimaşi ai preotului zăbovesc un timp asupra lor, chibzuind parcă dacă să le sacrifice sau nu pe ele în locul victimei.

Tecipiani înaintează agale, se aşază în calea preotului şi zâmbeşte ameţitor. Şi ameninţător. Clatină din cap o dată, de două ori.

— Nu suntem o pradă uşoară, rosteşte ea cu glas tare.

Preotul se concentrează asupra ei şi, după clipe lungi, foarte lungi, îşi întoarce privirea. Prea mult de chibzuit. Tecipiani are dreptate: nu vor fi întrecute aşa de uşor.

Cele trei îşi văd de drum pe străzile din spatele pieţei, îndreptându-se spre Casă, cu gând să găsească puţină umbră.

Totuşi, Xochitl are senzaţia că soarele a fost pătat. Tremură.

— Sunt oameni bolnavi.

— Doar nebuni, spune Onalli. Nu te mai gândi la ei. Nu merită să-ţi pierzi timpul cu ei.

Ar vrea ea, dar ştie că preotul îi va bântui visele luni în şir de acum înainte. Şi nu e atât nebunia sacrificiului, ci faptul că nu-i pricepe logica, de ce trebuie să verşi sângele pătat al celor care nu vor să şi-l dea de bunăvoie?

Tecipiani aşteaptă până când ajung aproape de casă şi numai atunci vorbeşte:

— Să ştiţi că nu sunt nebuni.

— Da, sigur, replică Onalli.

Tecipiani priveşte în depărtare.

— Au o logică a lor. E păcat să verşi sângele celui care nu vrea, dar Tonatiuh are nevoie de sânge ca să poate străluci mai departe deasupra noastră. Pământul Mumă are nevoie de sânge ca să dea naştere porumbului, bumbacului şi nanomaşinăriilor.

— E tot un afurisit de păcat, oricum îl priveşti.

Onalli se pare că ia argumentul drept o provocare.

Tecipiani tace o vreme, apoi spune:

— Probabil. Totuşi, ei fac numai ceea ce cred că e bine.

— Şi greşesc, ripostează Xochitl, cu o vehemenţă care o surprinde.

— Poate, zice Tecipiani. Sau poate că nu. Ai prefera să rişti sfârşitul lumii? Înalţă ochii spre cer. Dintre toate stelele care cad asupra noastră, monştri flămânzi, gata să ne sfâşie?

Se lasă liniştea. Xochitl încearcă să se gândească la ceva, la orice argument cu care s-o contrazică pe Tecipiani, dar nu-i vine în minte nimic. E prea iscusită Tecipiani. Întotdeauna e iscusită.

— Dacă aşa crezi, vorbeşte Onalli încruntată, atunci de ce l-ai lăsat să plece?

Tecipiani scutură din cap, iar în ochii ei se ghiceşte umbra celor văzute de Xochitl în piaţă: milă şi speranţă.

— Am zis că înţeleg, nu că sunt de acord. N-aş face un lucru în care nu cred cu toată inima. Niciodată.

Tocmai aceasta e problema, îşi zice Xochitl. Întotdeauna va fi. Tecipiani face numai lucruri în care crede, dar nu poţi fi sigur niciodată în ce anume crede cu adevărat.

*

O îngrijoră cât de uşor pătrunse în celulă, odată ce le făcuse de petrecanie celor două gărzi de la intrare, care, deşi Specialişti Jaguari cu un rang deasupra novicilor, ar fi trebuit să fie mai vigilente. Celei dintâi îi tăiase traheea, iar în umărul celei de-a doua, care leşinase în clipita cât îi trebui ei să deschidă uşa, lăsase înfiptă o siringă.

Înăuntru era cald şi înăbuşitor. Un miros fetid, de morgă, se făcu simţit pe parcurs.

— Xochitl? Şopti ea.

Nici un zgomot, însă la peretele îndepărtat zăcea o grămadă întunecată. Apropiindu-se, văzu că e o siluetă umană.

Nu, Cel Negru, te rog. Păzeşte-o, păzeşte-ne pe toţi.

Lanţuri şi curele o legau pe Xochitl de perete şi tuburi subţiri şerpuiau în sus, intrând într-o maşinărie care pulsa ca inima de om.

Teonanacatl, peyotl, serul adevărului, şi zeii mai ştiu ce altceva.

Numai datorită instinctului reuşi să meargă înainte, acelei părţi din ea, îngrozite şi pervertite, care nu voia să se oprească, orice-ar fi. Găsi perfuziile – pipăind pielea tare, frecată de ace –

vânătăile de pe faţă, nasul spart, ochii care se deschiseră, dar nu o văzură.

— Xochitl. Xochitl. S-a terminat. Sunt aici. O să fie bine, îţi promit.

Dar trupul căzu moale, faţa se schimonosi într-o grimasă de teroare şi, într-adevăr, nu mai rămăsese nimic din imaginea pe care şi-o formase în minte de atâta vreme.

— Hai, hai, şopti Onalli, luptându-se cu chingile, apucând pielea, încercând să desfacă nodurile.

Până la urmă, o parte din ea se detaşă şi preluă controlul. Silindu-se să nu se gândească la ce face, tăie chingile una câte una, smulse perfuziile şi eliberă trupul, prinzându-l în braţe.

Xochitl se înfioră într-un spasm muribund.

— Tecipiani, murmură ea. Nu.

— Nu-i aici, îi spuse Onalli.

Încet, cu grijă, se ridică în picioare cu ea în braţe, strângând-o la piept ca pe un copil rănit.

Să te ia Cel Negru, Tecipiani. Uitarea e prea bună pentru cei ca tine. Sper să arzi în Iadul creştinilor, împreună cu păcătoşii, blasfematorii şi trădătorii. Sper să arzi.

Mai avea jumătate de drum până la ieşirea din casă, traversând anevoie ultima curte, prin faţa dormitorului novicilor, când îşi dădu seama că nu e singură.

Prea târziu.

Se aprinseră luminile, orbitoare, neiertătoare.

— An ştiut că te vei întoarce, Onalli, răsună o voce. Oricât m-am străduit să te îndepărtez.

S-o ia Cel Negru, de proastă ce era. Prea uşor. Fusese prea uşor, de la început la sfârşit. Încă un joc pervers de-al ei.

— Să te afurisească Cel Negru, scuipă Onalli în lumina orbitoare. Asta meriţi, nu-i aşa, Tecipiani?

Comandantul era doar o siluetă. După voce, stătea la câţiva paşi distanţă. Dar Xochitl zăcea în braţele lui Onalli, un trup flasc pe care nu-l putea arunca nici măcar pentru a lovi.

Tecipiani tăcu; sigur că păstra tăcerea, vorbea numai când îi convenea.

— Ne-ai vândut pe toţi, şopti Onalli.

— Javrelor în livrea galbenă şi stăpânului lor, ciomegelor şi siringilor.

— Atât de puţin a însemnat ea pentru tine?

— La fel de puţin sau la fel de mult ca restul, răspunse Tecipiani.

Ochii lui Onalli se obişnuiau treptat cu lumina, destul cât să vadă că Tecipiani ţinea braţele în jos, ca şi când ar fi ţinut ceva în mână. O armă nouă sau doar un mijloc de a-şi chema soldaţii?

Atunci, ca şi când o lamă i-ar fi străpuns coastele, Onalli văzu că nu de armă era vorba. Văzu ce căra Tecipiani: un trup, exact ca ea, trupul fără viaţă al băiatului pe care-l doborâse ea în curte.

— Tu. Şopti Onalli.

Tecipiani îşi schimbă poziţia. Faţa ei, arătându-se treptat în lumină, putea fi a unei statui asiatice; expresie goală, de necitit, gura cât o linie, mai neagră decât pielea.

— Ezpetlatl, din clanul Atempan Calpulli. Dat în grija noastră acum cincisprezece ani.

Ruşinea se război cu mânia şi pierdu.

— Nu-mi pasă. Crezi că va plăti pentru tot răul făcut de tine?

— Poate. Sau poate că nu. Îi tremură uşor vocea cu o fărâmă de sentiment, prea puţin, niciodată destul. Şi crezi că a meritat să-i iei viaţa ca s-o salvezi pe Xochitl?

Onalli scrută întunericul, vrând să numere gărzile – linguşitorii nemiloşi ai lui Tecipiani. Nu le putea omorî pe toate, pe foc şi sânge! Nu ştia nici dacă putea s-o omoare pe Tecipiani! Dar luminile erau împrăştiate în jurul curţii, pe acoperişurile clădirilor, fără îndoială, iar ea n-o distingea decât pe Tecipiani.

Aşa cum, fără îndoială, plănuise ea tot timpul. Ticăloasa.

— Tragi de timp, nu-i aşa? Întrebă Onalli. Nu de mine e vorba. Niciodată n-a fost vorba de mine.

A fost vorba de Tecipiani, de Casă, de preoţi şi de Xochitl.

— Aşa-i, încuviinţă Tecipiani gravă. În sfârşit, cădem şi noi de acord.

— Atunci, de ce Xochitl?

— O certitudine i se furişa în stomac precum un şarpe de gheaţă. Ne-ai vrut pe amândouă, nu-i aşa?

— Of, Onalli, răspunse Tecipiani cu voce tristă, am crezut că ai înţeles. Nu de tine e vorba, nici de Xochitl, ci de Casă.

Cum putea spune aşa ceva?

— Ai omorât Casa! Îi reproşă Onalli cu ură.

— Niciodată n-ai fost în stare să vezi în viitor. Nici acum doi ani, când te-ai întors.

— Când ne-ai prevenit în legătură cu trădarea? Tu eşti aceea care n-a vrut să vadă că Venerabilul Orator era nebun, tu eşti aceea care.

— Onalli, rosti Tecipiani cu glasul ascuţit ca lama, Casa încă stă în picioare.

— Pentru că ai vândut-o.

— Pentru că am acceptat un compromis.

— Tu. Nu reuşi să-şi încheie propoziţia. I-ai otrăvit măruntaiele şi creierul şi-mi vorbeşti mie de compromis?

— Da. Un lucru pe care nici tu, nici Xochitl nu l-aţi înţeles, din păcate.

Era prea mult – ireparabil. Fără să se gândească, Onalli o ridică pe Xochitl pe umăr şi scoase dintr-o mişcare cuţitul din teacă, sărind la gâtul lui Tecipiani. Dacă nu s-ar mişca, dacă nu şi-ar elibera aşa-zisa viaţă preţioasă, cu atât mai rău, ar fi ultima ei greşeală.

Sperase ca Tecipiani să se apere cu trupul din braţe, să-l sacrifice, aşa cum îi sacrificase pe mulţi, dar comandantul, agil ca un şarpe, îngenunche, lăsă trupul inconştient la picioare, iar prima lovitură a lui Onalli spintecă larg aerul. Până când Onalli îşi reveni, Tecipiani era deja în picioare, cu un cuţit în mână.

Onalli îşi schimbă poziţia şi atacă din nou. Tecipiani pară, încă o dată şi încă o dată.

Niciuna din ele n-ar fi trebuit să preia controlul. Amândouă erau Cavaleri Jaguar; poate că Tecipiani nu era în cea mai bună formă, nu mai luptase de atâta amar vreme, dar pe Onalli o stânjenea trupul lui Xochitl, pe care trebuia să-l ţină lipit de ea.

Totuşi.

Totuşi, Tecipiani nu mai avea gesturile rapide de altădată. Să fi fost încă un joc de-al ei?

Lui Onalli nu-i mai păsa. Într-una din mişcările prea ample ale adversarei surprinse o deschidere şi profită de ea. Cuţitul pătrunse, izbi şi se înfipse adânc deasupra încheieturii.

Tecipiani sări înapoi. Mâna ei stângă atârna flască, dar îşi mutase cuţitul în dreapta. Ca mulţi stângaci, era ambidextră.

— Nu ţi-ai pierdut iscusinţa, recunoscu ea cu ciudă.

Onalli se uită din nou în jur – luminile încă ardeau – şi zise:

— Ai venit singură, aşa-i? Suntem doar noi două.

Tecipiani înclină scurt din cap. Dădu un răspuns fără nici o legătură cu întrebarea:

— Casa încă stă în picioare.

Vorbi cu atâta disperare în glas, că Onalli se opri câteva secunde.

— Cavalerii Acvilă au ars de vii; Vidrele s-au risipit în minele de argint, ca să inspire praf până când au murit. Coioţii au fost omorâţi de un om, apărându-şi Casa de gărzile imperiale.

— Au murit cu onoare.

— Onoarea e un cuvânt lipsit de sens. Reuşi să-şi controleze glasul. Sunt patru sute de cavaleri în această Casă, din care o sută sunt copii şi novici care n-au vărsat sânge. A trebuit să mă gândesc la viitor.

Onalli încleştă pumnii.

— Şi Xochitl nu făcea parte din viitor?

Tecipiani nu mişcă.

— Au fost necesare unele sacrificii. Cine s-ar întoarce împotriva apropiaţilor, în afară de oamenii devotaţi Venerabilului Orator?

Şarpele rece se furişă iar în stomacul lui Onalli şi urcă până în inima ei.

— Eşti nebună, îi spuse. N-a meritat să ne salvezi cu preţul ăsta, n-a fost.

— Poate, recunoscu Tecipiani. Poate am greşit. Dar nu vom şti decât peste mult timp de-acum încolo, nu?

Onalli căzu pe gânduri. Nu-i stătea deloc în fire lui Tecipiani să recunoască o greşeală, să-şi pună faptele la îndoială. Cu toate astea, nu schimba nimic.

— Şi acum ce urmează? O întrebă. Ţi-ai făcut jocul, Tecipiani. Pentru că asta am fost noi două pentru tine, nişte piese în joc, nu-i aşa?

Tecipiani nu mişcă. Într-un sfârşit, făcu un gest de nepăsare.

— S-ar fi putut întâmpla şi aşa. Doi Cavaleri ucişi într-o încercare de evadare eşuată. Vorbea de parcă nimic nu mai conta, fără intonaţie, fără emoţie şi asta, în multe privinţe, era mai înfricoşător. Sau una reuşită, poate, din punctul tău de vedere.

— Te-aş putea omorî, rosti Onalli, ştiind că spune adevărul.

Nici un ambidextru nu se descurca perfect cu ambele mâini şi, dacă Onalli ar fi lăsat-o jos pe Xochitl, cum îl lăsase Tecipiani pe băiat, şi-ar fi pus în aplicare toate abilităţile.

— Da, zise Tecipiani. O afirmaţie, doar atât. Sau ai putea scăpa.

— Du-te naibii.

Ar fi vrut să mai spună ceva – că, atunci când Venerabilul Orator va muri, în sfârşit, ea şi Xochitl se vor întoarce şi vor dărâma Casa – dar îşi dădu seama că numai datorită lui Tecipiani vor mai avea o Casă pe care s-o dărâme.

Cu toate acestea, nu merita. N-ar fi avut cum să merite.

Încetişor, o coborî pe Xochitl de pe umăr în braţe, ca pe-un copil rănit.

— N-am venit aici să te omor. Dar tot mai sper să arzi, Tecipiani, pentru tot ce-ai făcut. Fie că a meritat, fie că nu.

Merse în capătul curţii, în lumina orbitoare, spre zid, spre terenul de sport şi spre ieşire. Tecipiani nu încercă s-o oprească; rămase lângă băiatul inconştient, privind un punct îndepărtat.

Tot drumul înapoi, prin suburbiile din Tenochtitlan, în aerovehiculul condus de Atcoatl, nu reuşi să-şi scoată din minte răspunsul lui Tecipiani, nici disperarea fierbinte pe care o simţise în vocea prietenei sale.

Ce te face să crezi că nu ard deja?

Fusese întotdeauna o actriţă prea bună.

— Cel Negru să te ia, rosti Onalli cu voce tare.

Şi nu mai ştia sigur dacă cerea suferinţă sau îndurare.

*

Încă o dată singură în birou, mâinile ei – subţiri, scheletice – se întind după ciupercile zbârcite de teonanacatl şi lumea se dizolvă încet în tipare colorate, în vise fără sens.

Cu toate acestea, ştie ce-a făcut chiar şi în vis. Zeii Şi-au întors faţa de la ea şi în fiecare noapte se trezeşte tulburată de amintirile din camera de tortură – consecinţele ordinelor ei, consecinţele pe care s-a obligat să le înfrunte, ca un adevărat războinic.

Uite cum stau lucrurile: nu e sigură cât mai poate s-o ducă.

Arde – în fiecare zi din viaţa ei, întrebându-se dacă ceea ce a făcut a meritat – dacă a salvat Casa ori a corupt-o, făcând-o de nerecunoscut.

Nu. Nu.

Numai atât merită să-şi aducă aminte: că, la fel ca prizonierul scăpat, Onalli şi Xochitl vor supravieţui, vor merge în nord, în deşert, într-o altă ţară, mai primitoare, păstrând vii amintirile zilelor petrecute împreună.

Iar peste Marea Mexica Tonatiuh, soarele, va răsări din nou şi din nou, însemnând toate zilele domniei Venerabilului Orator – valul de frică şi nemulţumire, tot mai mare şi mai mare, care într-o zi, îl va răsturna de la putere. Iar când, în sfârşit, se va termina, Casa pe care a salvat-o va dăinui în Era viitoare: o Eră pură şi glorioasă, în care oameni ca ea nu-şi vor găsi loc.

Iată un gând pe care mintea îl poate suporta.

SFÂRŞIT